

אשר אינו עוסק במצות יבום, בא ללמד, שאם היתה הערוה נשואה לאדם זר, ולו אשה נוספת, הרי עצם הקירבה בין שתי הנשים, בהיותן נשואות לאדם אחד, מטיל על האשה האחרת שם "צרת ערוה", ומכח השם הזה היא תהיה אסורה עליו כמו הערוה עצמה.

והיינו, שאם ימות בעלה של צרת הערוה, או יגרשנה, תהיה אסורה להנשא למי שהערוה עצמה אסורה לו:

יכול שאני מרבה [ממשמעות "לצרור"] לאסור את "צרת הערוה" בכל מקום, אפילו שלא במקום ייבום.

והיינו, יכול שאני מרבה מהפסוק הזה אף את שיש עריות [אמו, ואשת אביו, ואחות אביו, אחותו מאביו, ואשת אחי אביו, ואשת אחיו מאביו שיש לה בנים].

ושש עריות אלו, הן עריות "חמורות" מאלו, מהחמש עשרה עריות שבמשנתנו, בכך שהן אינן יכולות להנשא לאף אחד מן האחים, כי הן אסורות על כל האחים בשוה.

ויכול, שיהו גם צרותיהם של ששת העריות הללו אסורות.

והיינו, שאין הפסוק "לצרור" מדבר בצרת ערוה במקום יבום דוקא, אלא גם שלא במקום יבום!?

אי אפשר לרבות כך, כי:

אמרת, יש לך להשיב, ולומר, שיש ללמוד ב"מה מצינו" שאין איסור צרת ערוה נוהג אלא במקום יבום.

מה אחות אשתו, היא מיוחדת בכך שהיא

אמרת, יש לך ללמוד אותן במה מצינו מאחות אשה, ולומר כך:

מה אחות אשה, היא מיוחדת בכך שהיא ערוה, וחייבין על זדונה כרת ועל שגגתה הטאת — והיא אסורה ליבום.

אף כל שהיא ערוה, וחייבין על זדונה כרת ועל שגגתה הטאת — הרי היא אסורה ליבום.

ואין לי ללמוד אלא הן, העריות עצמן, שהן אינן מתייבמות.

צרותיהן של שאר העריות — מניין שגם הן אינן מתייבמות?

אמרת, יש לך ללמוד גם אותן, ב"מה מצינו" מצרת אחות אשה, ולומר כך:

מה אחות אשה, היא מיוחדת בכך שהיא ערוה, וחייבין על זדונה כרת ועל שגגתה הטאת, ואסורה ליבום — וצרתה אסורה.

אף כל שהיא ערוה, וחייבין על זדונה כרת ועל שגגתה הטאת, ואסורה ליבום — הרי צרתה אסורה.

מכאן אמרו חכמים: חמש עשרה נשים — פוטרות צרותיהן, וצרות צרותיהן, מן החליצה ומן הייבום, עד סוף העולם.

ועתה מבארתי הברייתא שאין ללמוד מהפסוק "לא תקח לצרור", שכל "צרת ערוה" אסורה כמו איסור ערוה עצמה, ואפילו שלא במקום מצות ייבום. ויהיה אסור לכל אדם לשאת את כל הצרות של כל הנשים האסורות עליו באיסור ערוה.

כי היה מסתבר לומר, שהכתוב "לצרור",